

HELSINGFORS TIDNINGAR

N:o 78.

Lördagen den 7 Oktober

1848.

I Helsingfors 2 Rub.

I Landsorten 2 Rub. 80 kop.

Silfver.

QUID VERUM ATQUE DECENS CURO ET ROGO.

Tjugonde
Årgången.

16:de Söndagen efter Trefaldighet Predika:

I Helsingfors Stads Kyrka: Sögmästarna Ginstå, Kapellänen Craon, Swenså, Minist. Adj. Snellman. — Åstonsången Swenså, Slotts-Pred. Mag. af Enebjelm.

I Lif-Gardets finska Skarpskytte-Bataljons Kyrka: Swenså, Bat. Fred. v. Pakt. Ellström.

I första finska Sjö-Lavipagets Kyrka: Swenså, Equip. Pakt. Cajanus.

Inrikes:

Helsingfors.

— Marknaden härskades i går och i dag har i allmänhet såväl ifrån sid- som landsidan varit mindre besökt än vanligt, och priserna hafwa öfverhufvudtaget hållit sig owanligt höga. Jfynnerhet har strömmingens höga pris från 8—9½ Rubel. Sir En inverterat förhöjande på öfriga landmannas produkter, hvilkas priser i medeltal varit: nötkött, från 2: 10 à 2: 45; färdöt, 3; salt kött, 2: 20 à 2: 50; salt fläsk, 5; smör, 7: 50 à 8; mjölk, 1: 15; Lin, 3½ à 5 pr lisp., samt tjärra, från 12: 25 à 14 pr Tna, allt Rub. Wco.

— Uleåborg. Skörden här på orten synes på sina ställen utfalla nog flen, och åfwen fisket har i år varit ytterst ringa. Lax har knappt stått att fås och de flesta stadsboer hafwa beställt sina förräder från Tornå. Åfwen härskörden har varit owanligt litet gifvande, så att till och med de anmärkningsvärda lingenen teutit.

— Ny- Carleby. Potatessjukan har nu, under sin vandring mot nord, wisat sig åfwen här och, så wiht man här känner, nordligast inwid Jakobstad. Dock förekommer den här ännu sporadiskt och: ganska lindrig, så att de flesta, efter urval af de förskända, hoppas rådda sina förräder. En stor del har här tillfälligt gått alldeles fri. I nejderna af Wassa wisar sig sjukan wiht mera härjande. Stora länder sågas ligga alldeles oupptagna, emedan man funnit det vara utan åodamål, och man lärar redan haft mod att begära 2 Rub. Silfver tunnan, i hopp att fram emot våren så 4. Här på orten galla potaterna ännu blott 3 Rub., ty de flesta konsumenter köpa endast för dagen, af fruktan att annars kasta bort sina penningar för skändt wara.

Utrikes.

(Sr. p. 3., 3. d. D)

Frankrike. Efter en långvarig diskussion af slutligen åttonde och fifta paragrafen af preambulen till franska republiken konstitution följande lydelse: „Republiken bör Rydda medborgaren i hans person, hans familj, hans religion, hans egendom, hans arbete, och göra den för alla människor oumbärliga undervisningen tillgänglig för hwar och en; hon bör och förpliktat sig att genom broderligt bistånd trygga medbor-

gares berwaro, antingen derigenom att hon, inom gränsen för sina tillgångar, försör dem med arbete, eller genom att, i familjens ställe, gifwa de orkeslöse medel att subsistiera. Med hänsyn till uppföllelsen af alla dessa pligter, och till garanti för alla dessa rättigheter, dekreterar National-Församlingen, trogen de traditioner hon erhållit af de stora Församlingar, hvilka inwigt den franska Revolutionen, Republikens konstitution som följer”. — Suppleringswalen af representanterna för Seines-departementet hafwa fallit på Ludvig Napoleon Bonaparte, Achille Fould och Raspail, en af hufvudmännerna för den röda republiken.

— Tyskland. Sedan en folksamling utanför Frankfurt hade beslutat att förklara den tyska nationalförsamlingens majoritet som nu mera uttalat sig mot wapenstilleståndets förkastande, för „folkföräddare”, utbrast i Frankfurt middagstiden den 18 September ett formligt uppror. Öfwer tjugu barrikader blefwo uppförde och försvarade af unge män i turneredragt och enskilda borgare; den röda fanan swajade från några af dem. Jfwellertid hade det afgångna ministriet å nyo öfvertagit förordningarna och intallat hessiska, preussiska och österrikiska trupper, hvilka efter en strid, som warade till kl. 2 om natten, blefwo herrar öfwer insurrektionen. Furst Eichnowsky och General Auerswald, begge deputerade, blefwo mördade. Frankfurt är förklaradt i belägringsstillstånd och besatt af 10,000 man. Dagen derpå war allt lugnt. — Det länge wäntade preussiska ministriet är nu ändteligen så bildadt på följande sätt: von Pfuel, president och krigsminister, Eichmann inrikes minister, von Bonin finansminister, Grefwe Dönhoff utrikesminister, och von Rönne handelsminister.

— Italien. Messina har efter fem dagars förtwifladt motstånd fallit i Neapolitanernes händer. — Livorno och Genua hafwa uppror i republikansk syftning förefallit.

Litteratur.

Så slutades min lek. En tafsla ur lifwet.

Aura II, innehållande: Den Fallna, berättelse af Wendela. Båda tryckta hos J. C. Frenckell & Son i åbo 1848. J. W. Lilljas förlag.

I.

När Hr Lilla först annonserade sin „Aura,” fanns säkerligen mången twiflare, som i sitt sinne tänkte: hwad månne bli af det företaget? Hwarifrån taga bröd i öfwen? Hwarifrån taga författare i Finland? Hr Lilla sjelf spekulerade riktigare. Han insåg nu — just nu, när de finsta och swenska elementernas täflan åfwen på det literära området wänt en början till lif och hwarje inhemsk produkt mottages med intresse redan blott för det att den är inhemsk — nu kulle en förläggares uppmaning icke heller här blifwa utan framgång. Hr Lilla gjorde i detta fall som Wallenstein: han tog befälet öfwer en armé, som ännu icke fanns till. Med blotta trollkraften af ordet skrif! kallade Hr Lilla i dagen en här af författare

och författarinnor, om hvilkas tillvaro man förut icke hade någon aning.

Hade icke Hr Ellja uttalat detta ord, så hade man sannolikt ewigt förblifwit i okunnighet om att "Murgrönans" och de "hundrade minnenas" författarinnor icke woro landets enda, med ett ord, man hade saknat kunskap om twenne nba blåstrundor på landets literära horisont.

Vi befinna oss i den på engång angenäma och brödfamma belägenhet att böra med några ord omnämna den sällsynta företeelsen af twenne qwinliga debutanters samtida uppträdande. "Det kan wisserligen synas formåtet, synnerligen i vårt land, för ett fruntimmer att wäga sig ut på den slippriga författarebanan" — säger en af de resp. författarinnorna. Och så är det. Om icke just förmåtet, så dock owanligt. Männe derföre också orätt? Vi wisja ej drifwa den satsen, men utbe oss dock att, innan wi tala om böckerna, säga ett par ord om fruntimmers skriftstället i allmänhet.

Förf. till "Så slutades min lef" har "wägat detta försök i förlikande på tidsandan, som förfäktar äfwen wårt (det råda) förs rättighet att deltaga uti andra angelägenheter, än de endast rent materiella, samt i förtrostan på det öfwerseende af kritiken, som en nybegynnare borde hafwa någon rätt att påräkna." — Helsingfors Tidningar, som, i förbigående sagdt, lära ha det rykte om sig att icke wara några beundrare af fruntimmers författarskap, önska — med anledning häraf bekänna kort, för att sänkebelft fria sig från beställningen för obilliga fördomar.

Är det verkligen så, att qwinnan härtils saknat rättighet att deltaga i andra angelägenheter, än rent materiella? Har hennes kall i lifwet verkligen varit bundet wid köket, hushållet, waggan, med allt lekamligt släp, som dertill hörer? Har icke huldheten i hennes wäsende fått utrymme i kärlekens hela rika werld — hennes sedliga stönhet i uppfostrans dyra pligt — hennes fina känsla, hennes behag, hennes wett i umgängeslifwet? Är wäl allt detta — kärleken, uppfostran, umgängeslif — är det "rent materiella angelägenheter?" Nej. Nå hwad önskar då qwinnan derutöfwer? Hwad är det för rättigheter tidsandan vill åt henne förfäktat? Männe rättigheten att blifwa student, embetsman, soldat, att swära, slås och röka cigarr, att politisera, hålla föreläsningar och — författa?

Nej, den stora rättighet tidsandan verkligen vill åt henne förfäktat, är rättigheten till bildning, rättigheten att i sin själs edling och värde ställas i jemnbredd med mannen, utan mehu för den egna ställning i lifwet, hwaruti en wis försyn henne satt såsom moder, maka och wårdarinna af allt det, för h.wilket allt menligt hjerta ömmar mest. Detta är qwinnsans verkliga emancipation, en emancipation från den förnedrande ställning, i hwilken mannens egoism från werldens begynnelse welat författa henne och som icke varit annat än ett djupt missförstånd af den swaghetens styrka, som utgör qwinnsans wäsende. Men denna ädla riktning i tidsandan har åter blifwit plumpt missförstådd af somliga, som welat för qwinnsans räkning göra anspråk uppå alla verkningsekretsar utan undantag. Welat göra henne än till amazon, än till professor, — och båda med föga framgång.

Vi skola strax säga hwarföre — och taga till exempel, det som närmast angår vårt ämne, nemligen fruntimmers skriftstället.

Sela qwinnsans wäsende är rotadt i känslan, eller rättare: det är idel känsla. Och derester handlar hon. Hon

säger icke till sig sjelf: hwarföre så? Det är henne nog att hon så tycker och vill. Och detta orefonerade tycke, när det wisar sig i handling, kan wäl stundom wisja sig som nyck, men i grunden är det icke så. I grunden är det en fin taste, en inre röst, som säger henne det rätta, utan att braka med stål och grunder.

Och som qwinnan tänker och handlar, så skrifwer hon. En genomtörd plan, ett ordnadt helt är något, som icke anstår hennes lynne. Hwarföre skulle hon, som lefwer i ögonblickets känslor, för sig utstaka ett afsläpsett mål eller söka att öfwerse länarna af en oafbruten sedja? När hon skrifwer, så lifnar hon poeten: "hon distar blinde som anden will"; man kan säga att hon skrifwer med sitt hjerta. Och detta will på engång säga mycket och litet. Mycket, emedan det skärafte, finaste, outslägligaste i lifwet, det som ständigt baskar undan förståndets kalla spejareblik, det kan endast fångas och tecknas genom ett sådant hjertats närvaro wid tecknandet. Litet åter, emedan detta sätt att skrifwa ger sådå detaljer, men intet helt, — en lyrik, som blommar och tjuftar i tusen doftande blomster, men icke äger makt att böja och breda sig till den inwedlade kronan af ett wuxet träd.

Det skönaste och bästa, som qwinnor skrifwit, är sådant — ett älskwärldt ofsammanhang, en partier af särgrika blommor, spribda, men behagfulla. Märk: som q w i n n o r skrifwit.

Man skall inwända: men dessa omfattande, planmässiga och snillrika arbeten, som till författarinnor äga en Staël von Holstein, en Genlis, en Emelie Carlen, betwisa icke de, att qwinnan kan wara på engång skarpsynt i detalj och storartad i det helas anordning? Betwisa icke de, att hon inom literaturen kan göra anspråk på hwilken plats som helst.

Wi ha wäntat oss denna anmärkning och lade derföre icke utan afsigt tonwigten på ordet qwinner. Det är nemligen en egen företeelse, som man skall sinna bekräftad öfwerallt och i alla tider, att så ofta en qwinna i tal eller skrift begifwer sig ut ifrån hjertats område och in på det blott och bart kalla förståndets; så ofta hon inlägger af sigt och beräkning i sina ord och sitt handlingsfätt; så ofta hon bemödar sig att genom reflexion komma till de sanningar hon eljest uppsattar, man kunde säga genom inspiration; likså ofta lider derigenom hennes qwinnlighet, hon förlorar i behag hwad hon winner i qwidhet, och snilletts lysande gnistor kunde aldrig hos henne ersätta hjertats värma. Man går icke utan stada ifrån sitt förs lynne. Det finnes hos Madame Staël, hos fru Carlen och de öfriga tadpra författarinnorna något af karl, liksom det hos mången lyrist natur bland manliga författare finnes något af qwinna. Sådana utbyten kunna beundras, men icke älskas. Just de hafwa ådragit wederbörande mången speglosa, ofta elak och obillig, men i grunden rotad i det obehag man erfår, då man ser en menniska liksom gå utom sig sjelf och blifwa något annat än hennes innersta wäsende will.

Svenska literatursens älskwärdaste och mest strade författarinnor, Fredrika Bremer, kan härwid åberopas som exempel. Så snart hon låter sitt hjerta dista, sålänge hon med hela glansen af en hänförande stil stildrar detta hem och sofskonlif, i hwilket qwinnan utgör wedelpunkten, sålänge intager hon, förtjusar hon, och man erfår wid läsningen af hennes "teckningar" samma förädlade nöje, som en höghjertad och bildad qwinns sällskap allid stänker.

Men går hon utöfver denna krets, vill hon, såsom i "Grannarnes" Bruno, skildra en stor dramatisk personlighet eller, såsom i "Mina," utbreda sig i reflexioner öfver lifvet eller, såsom i "Morgonvågorna," inlåta sig i teologiska undersökningar, då misshäpas hon, blir ogwinnlig, blir hwad fru Lemngren så förfärligt kallad "en lård i stubb" och upphör att vara hwad hon annars alltid är, sitt lands förtjusning. — Öfver henne i konsekvens som qwinna, fastän henne underlägsen i mycket annat, står friherrinnan Knorring. Hon är gwinlig ända i sina ryktbara tankstreck, och att hon det är, har gjort hennes romaners lycka, oaktadt de till kompositionen äro i många afseenden underbaltiga och i utförandet hvimla af ett alltför finläusligt hjertas tusende nyder.

Vi anse det därför i hög grad förfeladt, om ett fruntimmer, i hwilken affigt som helst, sätter sig ned att skrifwa, utan att låta hjertat diktera rad för rad. Ty vill hon tänka ut sitt arbete, vill hon låta förståndet agera Holmstårare och, utan att bewingas af en eldig fantasi, utan att dikta under käuslans ingifwelser, författa i den mening man wanligen ger åt detta ord, så måste hon misshäpas. Vi wåge påstå, att en manlig författare aldrig kan till den grad förfalla i öfkon platthet, som en misshälad författarinna. Denna, som det skulle tyckas partiska, äfigt hwilar dock på en wäsendtlig olifhet könen emellan. Gwinligheten är så stark, så ömtålig, att minsta släkt förbunklar den, och likasom ett felfteg eller ett lyte hos qwinnan gör ett wida obehagligare inträde, än ett motsvarande hos mannen, så måste och ett förfeladt försök att behaga — och hwarföre skulle ett fruntimmer annars skrifwa? — hos henne förefalla mera afsträlande, än ett likartadt misstag hos en manlig författare.

Deremot, om en bildad qwinna — förstås med den målt öfwer språk och stil, att hon, som annars med rätta fäster så mycket wigt wid ett wärdadt yttre, icke behöfwer bliggas för sina tankars dragt — om hon känner den inre röst, som aldrig swiker endast hon lyfnar derpå, om hon känner den mäktigt mana henne att dela med sig af sjä-lens statter, af lifwets rika erfarenhet — om hon känner sitt hjerta klappa i hwarje ord hon nedskrifwer — hwarföre skulle hon dömas att tiga, hon hwars ande danades lika högt begäfwad som mannens, fast åt ett annat håll? Nej, må hon då skrifwa, må hon då med glädje mod uppträda på "den slippriga författarebanan" — om och här och der den manliga egoismen skulle höja mot henne sin begabbande röst, så känner hon sig upphöjd öfwer dess anfall, ty hon wet att behaget aldrig förfelar sig inträde och att hwad hon skrifwit af hjertat, det skall hos de goda på jorden till hjertat gå.

Vi äro således långt ifrån att wilja bortwisa qwinnan från litteraturens område, och diktens isynnerhet; men wi tro, att hon bör noga pröfwa sig sjelf och sin förmåga, innan hon wägar sig ut derpå. Icke så som wille wi se henne sätta sig ned att begrunda stäl för och stäl emot, om hon bör skrifwa eller ej. Man wi bejde henne allenast lyfna till sin naturliga känsla af det rätta och passande — den skall säkert icke fela att upplysa henne om hwad hon bör göra.

Vi stola, wid vårt omdöme om de båda romanerna, på att de på det nu anförda.

(Fortsättes.)

Öppnandet af Thorwaldsens Måus um i Köpenhamn, den 17 September 1848 *).

Tio år äro i dag förflutne sedan det ljöd från den Köpenhamnska rebden ut öfwer Öresund:

*"Paa Danskes Vei til Roes og Magt
Vi hilse Dig, hvis Hæder
Har Fædrelandets Hæder bragt
Til Verdens sjerne Stæder.
Fregatten heiser Kongeslag;
Den stolt vor Stoltthed bringer,
Den gynger sig med Velbehag,
Den slaaler med sine Vinger."*

*Og Bøgen jubler anden Gang,
Og høit mod Skibet stormer,
Og om dets Concha toner Sang
For ham, den Gudeformer;
Og Danskes Vei til Roes og Magt
Nu jorer Danskes Frimmel
Mod ham, som Danmarks Navn har bragt
Til Glands paa Kunstens Himmel" *).*

Det war folktjublets oförgätliga dag. Men midt imellan den förra dagen och denna ligger en annan, på hwilken der ljödo toner, annorlunda stämde:

*"Danmark! hører Du Klokkernes Klang!
Din bedste Son har Du mistet,
For ham nu lyder ved Graven Sang,
Som stolteste Rums Dig risted.
Dyb Sorg der er i Danmarks Lund,
Og aldrig vist skal glemmes
Den, Døden tog i denne Stund,
Hvad siden end fornemmes."*

*Danmark! føler Du ret dit Saar?
Og veed Du, hvad Du forliste?
Og veed Du, at i tusinde Aar
Ei større Navn Du priste?
Med dig nu sørger Romas Stad,
En Verden Sorgen tynger,
Og største Digtets Kæmpeqvad
Din Sorg vel ei bortsynger."*

*Men, Danmark! om Du dit Tab fostod,
Og viste det ret at tyde,
Da vidste Du ogsaa, hvilken Bod
Du snarest nu maa yde.
Din Daad skal reise Bautaasten
For ham, som gik til Hvile;
Som Morgenrode klar og ren
Hans Navn skal til Dig smile" **).*

Bautaasten är rest: en byggnad wärdig honom, till hwars minne den är inwigd, — sjelf ett konstverk af själfullt, tankerikt allwar; och Thorwaldsens Museum är från denna dag öppnadt för hans medborgare. Det finnes i dessa rum, hwilka utbreda sig åt alla sidor såsom likaså många belgedomar, från hwilka skönheten lyser winklande och inbjudande tillmötes, ett ställe, som wäl framför något annat skall draga de besökandes öga och tanke till sig. Wäl är äfwen detta ställe fästligt smyckadt. Naturen har bredt sin blomsterrika matta deröfwer, och en waraktigare blomsterprydnad har konsten planterat

*) Efter Fædrelandet för öfwanstående dag.

**) Till Thorwaldsen, wid hans antomst på fregatten "Rota", den 17:de September 1848.

*) Ur en digt utan namn "Till Danmark" den 30 Mars 1844 (Thorwaldsens bisättningsdag).

i dess inre. Men det är ett ställe, der stenen täcker öfwer det mörka rummet, och förtälja om en sioflets son: att han är blefven född till werlden, är död, och der har funnit sin hvilat. Suru många skulle icke stadna wid detta ställe med ihågkommelse af de dagar, då den gestalt, som nu hwarar dernere, stod upprätt i sin adel och skönhet ibland oss! Och när släfter, hos hvilka dessa minnen ännu äro klara och lefwande, redan äro gångne till hvilat, skall denna sien och dess inskrift bewara traditionerna om Bertel Thorwaldsen. De skola ljuda, från slägte till slägte, om honom, om Danmarks stolthet och under; de skola förtälja om de lysande punkter i Danmarks hufvudstads historia, lifa i skönhet och betydelse: då det danska folket drog honom tillmötes med fång och jubel wid Dresfundets kust, och då det danska folket tyft och förjande följde honom till domkyrkans hwall.

En ädel tanke har gjort detta ställe till medelpunkten i byggnaden, — och blott den, som fattar denna tanke och fasthåller den, fattar också byggnaden i dess konstnärliga betydelse, — en ädel tanke, för det den är naturlig och sann. Ty denna byggnad är icke en konstens hall, som så många andra, hvilka hafwa folkens eller furstarnes frisksigghet att tacka för deras danning, och äro uppförde till prydnad för land och stad. Det är medborgares tacksamhet, som har rest och som har smydat dessa murar — till tack för hwad fosterlandet emottagit af deras före medborgare. Men hwad Thorwaldsen gaf sine landsmän war icke blott hwad han hade skapat och hwad han hade förvärswat af skönt och kostbart; men, — huru ofta det än blifwit sagdt till förene, bör det just nu och just här sägas om igen, — han gaf oss sig sjelf, då han utbildad långt ifrån fosterlandet och sedan han lefwat sig in i fremmande förhållanden, bunden wid söderns land genom många band och kallad till många andra orter genom gyllene anbud, dock sökte sin fred i det moderliga hemmet, sin sista hvilat i dess moderliga sköte. Derföre skulle det icke heller wara blott Thorwaldsens verk, som skulle uppbewaras inom dessa murar, utan "Thorwaldsen och hans verk" skulle hafwa sin plats tillsammans. Och hwarje dansk man och qwinna, som fröjdar sig öfwer all den rikedom och herrlighet, som der inneslutes, skall finna tillfredsställelse wid att kunna sända en tacksamhetens tanke till den stora oförgätliga mästaren på sjelfwa det ställe der han hwarar midt ibland sina skapelser, — hwarar så som det egnar sig, omgifwen af elens löf, lagerns krona och fredens palm.

Eller skulle det kanske werla nedstämmande, att foten stadnar wid det allwarliga stället, att vi påminnas om att upptaga dess altwar med i den stämning, som bör öfverflödas öppen och mottagelig för den rika njutning, som här är beredd? Men känner icke en hwar, huruledes dödens minneswärd här är omgifwen af lifwets, som öfwerstrålar döden? att

— "Ingen Gravlust vifter der,
Hvor nu hans smidne Ben skal gjemmes
Thi af hans egne Værkers Hær
En evig Hymne der instemmes" *).

Det är icke den döde utan den lefwande mästaren wi hafwe ibland oss, då wi wandra ibland dessa verk, minnesmärkena af hans lif; ty hwilken konstnär har mera än Thorwaldsen warit Ett med sina verk?

*) Bertel Thorwaldsen (Maj 1844) af E. Ploug.

Och hwilket lif? Suru märkwärdigt, huru rift! Med sinnrik konstnärskänne är det sköna rummet i byggnadens inre smydat med en rad af hildliga framställningar; huru det menliga snillet mottager sin inwigning, tillträder sitt lopp genom lifwet, huru det arbetande och lämpande, slappande och åter bemannande sig, sträfwat och trängtar, med allt glädare mod, allt säkrare kraft, fram ewigt målet, tills det, segerkrönt, träder af från skådebanan. Ett sådant lif är det, — ett lifs frambringelser, icke en samling af verk af färdigda konstnärer och konstnärer, från färdigda land och tideåldrar, — som omgifwer dig, då du står wid stenen der, och låter ögat genomlöpa rummen, som öppna sig mot det i alla riktningar. Konstens genius, som en gång hörde till de starka makter i lifwet, som dyktades, hyllades, älskades i Europas skönaste och lyckligaste land, men derefter lifsom drog sig tillbaka till sitt lufsa hem, har här i Norden åt sig utkorat ett menniskolif som den inwigde i waggan med sina bästa gåfwor, hwars kraft den bewarade ren och oförswagad, intill dess lifstråden war utspunnen. Och, som om detta lifs fröläggning och blomning hade föregått ibland oss, som om de derför hade att tacka war omwårdnad och skötsel, som om det warit för våra ögon, som denna rika prägt hade småningom utbredd sig, så kunne wi här följa detta lifs historia, i dess utveckling från steg till steg; wi kunne följa i spåren dess wägar, inwerkningarne det emottagit, de banor det brutit sig, en efter annan; wi kunne fröjda oss wid hwarje steg till seger eller förherrligande, wi kunne fördjupa oss i den widerliga rikedomens fullheten af denna ande, i hwilken det menliga lifwet i all sin mångfald synes hafwa afspelt sig. Det finnes knapt någon ädel, wälgörande och lycksalig stämning, som icke här skall finna sig träffad och tilltalad; ty allt hwad skönt och lycksaligt rör sig i det menliga bröstet, men blott glimwis och hastigt försvinnande visar sig i det menliga lifwet, är här gripet och fasthållt. Det barnsligt lätta och stämmande, och det heliga i dess höga allwar och dess djupa lugn, det huldaste, ömaste och älskligaste, det manliga och hjertmodiga, står lekamtliggjordt för oss i samma sjäfulla sanning och klarhet.

Och då det är lifwets wälsignelse — der, hwareft det är sundt och starkt och frodigt, — att det har kraft till att framkalla lif, att utwedla, förädla och stärka lifwets frön och källor: hwilken lifskraft skall icke från dessa rum, från de stender de omsluta, utgjuta sig i rika strömmar och närmast och wäldigast befrugtande öfwer Nordens frö! Då Thorwaldsen wände tillbaka från sitt andra hem, från minnens och konsternas förtrollande stad, då war det, som wi wete, icke en simpel och wanlig hemlängtan, som bragte honom tillbaka till fädernelandet; — det war en tanke, stor och ädel som han sjelf, som hans ande och hans lif; en tanke som han i långa år hade näst och wärdat hos sig sjelf. Nordbon hade blifwit planterad i en sidsig grund, och det frärliska, det riktbekände och riktbegärlige Wälsland bles hans genius' fosterland. Men det bles det icke annorledes, än så att den nordiske mästaren bles den nordiske anden trogen, och utpreglade den i sina verk, i det stilla, djupa, klara sanningslifwet. Och skulle då det land och folk, som hade frambragt den stora konstnären, icke sjelf wara mottageligt för det konstens språk, icke kunna blifwa förtroligt med det, låra sig att fatta och älska det, om det bles infördt i den skönhetswerld, som det ännu ögnade blott i ett fjerran afstånd, eller kände af en-

Silda brötsvaden! Men detta, att kunna bereda sin födelsestad, Danmarks hufvudstad och den Skandinaviska Nordens förstad, till att wara ett hem för konsten och dess dyrka-re, hvarifrån ett ädelt skönhetslif kan breda sig mer och mer mot Norden, — detta syntes den store mästaren att wara ett wedermåle, en lön som ingen annan.

Då Nordens folkslag engång äro komne söderns när-mare i ren glädje och njuning af konstens skönhet, då skall gäfwan wara erkänd i hela sin storhet, sin hela betydelse för vårt andeliga lif. Men äfwen nu, då det Thorwaldsenita Museum öppnar sig för det danska, för de nordiska folken, erkänna wi dock wißt, huru litet wi derigenom äro gäfwan wärdige, att wi hafwe efterkommit förpligtelsen att resa denna byggnad, att wi fortfara att troget hägna dess hus och hård. Först då wi låte den anbe, som frambragt all denna herrlighet, utöfwa sin inwerkkan på oss, först då wi låte oss genomträngas af den insigt och erkänsla, att det är ett wanhelgande af konsten, att betrakta den som en lättfladdrande, allwarförjagande sinnesförlustelse, utan fastmer att, likasom sanning, rättwisa och gudsfruktan, så äfwen skönheten är en helig, wälgörande, upplystande, försonande makt, att der i ett folks andeliga utveckling brister en alldeles wäsentlig sida, så länge som det saknar det sinne, som med kärlek och glädje dwäljes wid konstens verk, sålänge det saknar drift och trängtan till att förhöja lifwet genom att påröpa det skönhetens pregel, — först då äro wi på väg att förtjena det arf, som, utan vår förtjenst, tillfallit oss.

*„Dette Sted vil Tusinder betræde
Med et bøiet, sorgbetyngt Sind.
Lad dem komme, alle de, som græde!
Aabner jer, I Porte! luk dem ind!
De skal see, att Konsten kan husvæle
Jordens Smerter med en himmelsk Trøst;
De skal see, at Marmor og kan tale
Med en Gudoms naaderige Røst.“*

Så ljud en prophetisk röst, då Thorwaldsen för sex år sedan, efter att hafwa fullbordat en resa till Italien, mottogs för första gången i Museets försal af Köpenhamns borgerskapsbestyrelse. Hvad rörde sig icke då i hans bröst, då han tänkte sig in i framtiden, framåt till den tidpunkt, som nu är kommen! Och nu, då Thorwaldsen är tagen bort ifrån oss, ware byggnaden intwigd i hans anbe: icke blott till hans äminnelse, till nationens förherrligande, till konstens fromma, men till att stå som ett hufvudstöd, en hufvudpelare för ett sundt och fritt, ett ädelt och skönt folkliif i Norden! Med denna önskan ställer det danska folket dessa heliga rum under den wärd, förutan hwilken menniskan arbetar, samlar och bygger förgåfwes.

S. N. Clausen.

Thorwaldsen wid hans inträde i Museum, den 25 Oktober 1842, af S. P. Holst.

Höbergning och Politik.

(Slut från föreg. Nrr.)

Elfte uppträdet. De förre. Lagman.

Lagman, äfwen med en blindlykta, smyger försigtigt fram. Så att jag då ändtilligen är de infama tjuftvarna på spåren. Är ut och är in på de plundrat mina morotsfångar och mina krusbårshufvar, wen aldrig har jag kommit åt dem. Nu måste de passera härigenom, och så

har jag dem i fållan. Låt se om allt är riktigt. (Han rycker på ett snöre, som nedhänger från taket). Godt godt. Jag vill föreställa mig att jag derigerar, belwetesmach-men, som skulle spränga Napoleon i luften. Ansåtra att inte posten är kommen ännu.

Rubell bakom besän. Du kom någon.

Lamm. Det war säkert sådan.

Rubell. Ståll jag gripa an?

Lamm. Nej låt oss wänta ännu litet.

Lagman. Jag wänte någon hwistade. St! här komma de. (Han gömmer sig.)

Tolfte uppträdet. De förre. Stål och Margrete Charlotte inkomma från hwar sin sida i humlesalen.

Stål. Dyra Margrete Charlotte, min djersket du wißt stor, mycket stor . . .

Margrete Charlotte. Åh, syster Stål, om pappa wiste . . .

Lamm bakom besän. Se så, farbror!

Rubell rusar fram och griper Stål i rockfördet. I samma ögonblick ser man lagman luta sig fram och rycka på snöret. Ett stort slagndt nedfaller från taket och betäder Stål, Margrete Charlotte och Rubell, som i största förwiring snafwa omkull. Genast framrusa från tre olika håll lagman sjelf, Sticksén och Lamm. Scenen upplyses plöfsligt af deras blindlyktor.

Lagman. Hababa, charmant, magnifikt, nå ändtilligen knep jag de gunstiga herrarna. Du också här Sticksén! Hababa, ypperligt, ypperligt, hwaba? Hör hit. Anders, Simon, Erik! Kom hit alla och dansa med karbaserna på nätet! Derunder är framsfogel, hababa! Se huru lustigt de sprattla.

Sticksén, betäder hastigt alla blindlyktorna. Här jag ge herr lagman ett godt råd, så sticker herr lagman drängarna bort på ögonblicket.

Lagman. Hvad skall det betydä, min kära Sticksén? Jag ämnar blott ge mina säglar hampfrö. Hababa, ypperligt! hwaba?

Sticksén. Herr lagman har haft godheten säga att jag någon gång lyckats göra herr lagman en tjänst. Den enda belöning jag derförte uthet mig, är att fa disponera öfwer hvad herr lagman kallar sina framsäglar.

Lagman. Allför gerna, min kära Sticksén. Jag dem, stel dem eller hacka dem till kalops, allt huru Sticksén behagar.

Sticksén, winkar åt drängarna att afsläpna sig. Men om nu säglarna wore af helt annan art, än herr lagman förmodar?

Lagman. Så står jag wid mitt löfte.

Sticksén afstöder blindlyktorna och upplyfter nätet. Kommen då fram, olyckliga fångar i kärlekens nät! Kommen fram, jag vill befria er. (Här tag i Rubell.) Se så lamrat . . . Luntor och protokoller! Hvad är detta för en best?

Rubell ömseligt. Swar sal för sig, syster Sticksén!

Lagman och Sticksén på engång. Rubell!

Rubell. Swa fallas?

Sticksén. Nåväl herr lagman, låtom oss spara uppläsningen på denna gåta till sedan. Or, herr lamrer, efter ni nu står till min disposition, tänker jag högtidsligt tribeten, med förbehåll att ni aldrig wera betattat er med höbergning, politik och — kärlek!

Rubell. Som fiskern säger, nej så nollor och missräkningar! jag det gör. Mjuka tjenare, mjuka tjenare! Svar sak för sig. (går.)

Lagman. Farväl, farväl, min bror, välkommen i morgon bittida på droppar! Men låtom oss nu se vidare.

Stål, under nätet. Så tag då bort det fördömda garnet, din galgfågeln.

Lagman. Jag tvälar mig ha hört den fågeln qvitta förr.

Sticksén, framdrager Stål. En tingslagsprisa, som herr lagman ser.

Lagman. Ah knäfweln, Stål!

Sticksén, högtidligt. Knut Stål, du är gripen på bar gerning, förvunnen att med berädd mod i qvälens mörker hafwa gjort äwerkan på annor mans ägor. Wißgerinningsbalkens Cap. 99 § 77 är här ganska ydellig och i kraft häraf, dömer jag dig att hänga — .

Lagman. Nå nå, kanske går det af för litet mindre ändå.

Sticksén. Afbrut mig inte, herr lagman, ty så grofwa förbrutare förtjena ingen nåd. — Således, i kraft häraf, dömer jag dig, Knut Stål, att hänga på din följelagarinnas bals.

Lagman. Nå det fattades minfann ännu. Lvs bit, ja min själ sitter icke der en snöripa i garnet ännu. (Sakta till Sticksén) Det må wäl icke wara Wadstugu Mattis wackra Brita?

Sticksén, hwissande. Ah bättre opp herr lagman.

Lagman. Det war latten. När allt går omkring är det wäl wär egen inwejungfru Lisette.

Sticksén. Bättre opp.

Lagman. Swaba? Inte må gamla hushållerstan — ?

Sticksén. Bättre opp.

Lagman. Swaba?

Stål. Men så sluta då engång detta opafande Rämt. Kom fram Ramsell Margrete Charlotte!

Margrete Charlotte, som nedsjunkit på en gråsbånt, framträder rodnande. Här är jag, min far.

Lagman, rynkar ögonbrynen. Ah — är det du!

Stål. Herr lagman, låt hela er wrede falla på mig. Det är jag som är Gulden till allt.

Lagman. Herre, ni förolämpar mig. Paka er från mina ögon! Fort!

Sticksén. Herr lagman, kom ibåg ert löfte. Jag bönsfaller om er tillgift och wälsignelse för dessa unga, dem endast kärleken wilseledt.

Lagman. Rog om den saken, Sticksén. Du länner mig. Jag låter inte hutla med mig.

Stål will gå, men hejdas af Sticksén. Margrete Charlotte tiger besökt och förlåten.

Sticksén. Wänta ett ögonblick, Stål! Jag förmodar du inte will gå, innan du berättat för lagman de wigtiga nyheter posten medfört.

Lagman ifrigt. Wet Stål något om posten?

Stål. Karlen, som förde lönäskan, hade supit sig full och lagt sig för ankar i ett torp tre wirs! härifrån. Jag lyckades ta reda på honom och tidningarna.

Lagman. Wrawo, min vän! Och nyheterna.

Stål. Åre ganska wigtiga. Uppror i Paris mid-sommaraftonen.

Lagman. Swaba? Uppror i Paris!

Stål. Man slog i tre dagar och elswatusen menniskor stupade. Slutligen —

Lagman. Nå slutligen? Slutligen?

Stål. Slutligen blef Cavaignac diktator.

Lagman. Cavaignac diktator! Wrawo, Stål! Wrawo, min gosse! Der har du min dotter! Tag henne! se så, låt det gå fort, ty wi, måste gå in för att läsa den stora nyheten tryckt.

Stål. Men lagmannens samtycke?

Lagman. Ah prat. Först och främst, ser du, will min gumma inte annat än hwad jag will, och sedan så bergar du förtäffligt bö.

Stål. Men ni sjelf, Margrete Charlotte?

Margrete Charlotte. Jag? Jag will inte heller annat än hwad pappa will.

Stål. Du är då min!

Margrete Charlotte. Din i lif och död.

Lagman. Se så, stå nu inte der och snada rof. Låt oss gå in och läsa poeten.

Sticksén. Går jag kanske anmärka, att de lära inte just brv sig om politiken.

Lagman. Sticksén har rätt. Wlin här ni, mina barn, och kuttera häst ni bebagar. Jag skall se till att slagnädet är wäl uppbläddt.

Stål och Margrete Charlotte. Dyraste pappa!

Lagman. Uddj mina barn! (Under bortgåendet.) Elswatusen menniskor slagade och Cavaignac diktator!

Sticksén, under bortgåendet. Nå wäl, Stål, hwad war det jag sade? Har du nu anledning att beklaga dig öfwer höbergning och politik? De hafwa gjort din lycka.

Stål. Nej lefwe höbergningen och politiken!

Misceller.

41. En qwinnas slughet. Malmö tidning berättar följande lustbara historia: "Följande har nyligen tilldragit sig icke långt härifrån. En Rogwaktare, som sjuknat, egde en wassam bustru, hwilken dagligen såg efter, att icke Husbondens Rog skulle förminskas. En morgon helt bittida wandrade hon till Rogen, och fann att, under natten, några trån blifwit affågade och bortförda. Hon bemärkte hjulspår och foljde dessa ut till landsvägen, hwarest hon astog sitt strumpeband och mätte hjulens bredd samt hjulspårens afstånd från stenorna, hwilket allt hon med knappadlar utmärkte å bandet. Alltjemt foljde hon spåren och afmätte desamma samt tyckte omsider, att hon träffat in wid det ställe, der dessa uppbörde. Hon begaf sig darest till hemmet och, sedan hon wårdat sin huseman, begaf hon sig åter till Rogs, men tillsade desförinnan twenne personer att affåga tunna stiswor utaf de qwarstående trädhubbarna. Sedan hon erhållit dessa, wandrade hon i stämningen till det ställe, hwarest hjulspåren uppbört. Då det tillmörknadt, kröp hon under ett wattenbjul wid huset der hjulspåren uppbörde, gick upp på loftet och fann der de affågade träden. Hwarest wandrade hon åter hem och hwilade några stunder. Wid dagbräckningen begaf hon sig åter på vägen och inträdde på morgonslunden uti det hus, hwarest hon under natten funnit de affurna träden. Hon uttrade hwad hennes ärende war, och tillåts henne jemte twenne personer att uppfåga på loftet, hwarest alla funno (Rogstisworn ästwen) att de affurna trädstisworna fullkomligt passade emot de affurna träden. Sedan detta förfiggadt, tillsade hon husets ägare att förespänna sina hästar, och sedan detta blifwit

g. Lazar. Cyflom. Ekholm, fr. Lawastehus och Styrn. Barnesborff,
fr. Glenäs, d Gåstgärnarg. Sekret. G. M. Wallén, fr. Rautas-
lampt, hos Magist. Gollan.

Auktioner.

Genom härnästas Tidningen den 10 nästkommande Oktober an-
ställande offentlig dels frivillig dels exekutiv auktion, förfäres, ifrån
kl. 9 före och 3 e. m., ståtlig i legendom, såsom silfver, koppar,
malm, jern och bleckfater, möbler, glas och porcellainer, tinne-
sång, och gånghälder, dt. och föredrapp samt diverse. Helsingfors
stads Auktionskommare, den 28 September 1848. Eric Åberg.

Thorstagen och Fredagen den 17 och 18 sestetkommande O'to-
ber, förligdes, ifrån kl. 9 före och 3 e. m., genom offentlig så-
väl exklusivt som frivillig auktion, önskelig lösegendom, bestående af guld,
silfver, koppar, mäsing, tenn, jern och bleckfater, möbler, glas och
porcellainer, linne-, fång- och gångkläder samt diverse. Betsingsfö-
rads Auktionskamrare, den 28 September 1848. Eric Röö.

Bill Landsorterna.
Brufs-Both. Bruf af Högfors. Jungfru Lindberg å Stafwas-
bde. Kart. G. Gräs å Trällända. Rapt. Sultman å Sammelb.
Wonden J. Xyonen å Xhone gård. Bandförst. Selén å Thushv.
Wärme G. Solenius å Sjunded. Helena Gestrin och J. T. Weg-
man å Helsingae.

Ett hemman, om ½ bels mantal med 4½ tunnans årligt höst ut-
 såde utom vinterpå, i Dvinsbälle by af Helsingfors socken, 1½ mil vä-
 tertiden och 2 mil sommartiden från Helsingfors stad; köpet afslu-
 tas med undertecknad ågare, boende å Solars hemman i Solby
 och nämnde socken. Carl Gust. Wessberg.

En ny gigg jemte en ny sela och en dito ny furir skåde, hos
Borgaren Totterman.

Myligen inkomna Malaga trükrusin på hel- och half-läbor, hos
S. A. Mathén.

På Forskyd hemman invid Sammelstad finnes Kålrötter, af
god sort, så kan aflutas med Insætt. Doman.

Sådor af Korn,
 på Gården hemman invid Sammelsheden, till billigt pris på In-
 spektor Nyman efterfrågas.

Säfer: balm, eller Väs,
 på Gården hemman invid Sammelstaden, till billigt pris, så In-
 soelt i Öman efterträdos.

Finare och gröfre borddukar med servietter, samt handdukar,
till facilt pris hos J. A. Decter.

Granåa smijon i partil och minut hos J. A. Deder.
 Blomsterlöfkar, Spacintger, Tulpaner, Tacetter, Crocus m. m.,
 uti Sandmisa-Trädgården hos G. Behnhoff.

Ett par jagthundar, ett nytt broderadt Sidentåtte samt en ny
 ljustroua m. m., uti Handl. Fabunoffs gärd.

Et exempl. af Steins Atlas, en god Vind samt en Daguerros
apparat med nödiga tillbehör; uti Diversiboten i Kiselstilla
Bekhuset.

Diverse möbler uti Årbejor Sallinges gård, i öfra wåningen i
Stenhuset wid tändstaden.

En flögel Fortepiano till billigt pris, uti Rosenqvists gård vid Bergsgatan.

Nyligen inkomne Tylla Grafwenkeiner, Ronn och Citron Äpple
len. hos G. Stolpe.

Rågra ft. fångtåden, samt ett dusin orolwa halffstrumpor, i
huset No 14. hörnet af stora Roberts. och Annegatorne.

God Stends voffbuß, uppí manliga mindre faggar, uti deßa
baaar informmen hos Johan Beléne.

Björkboða-Ost

Ekenäs-Vassbuk

i dessa dagar infömmen, utmärkt god och väl renodlad, till facillt pris, uti Binnhandeln i f. d. Heidenstruchts stenhuset vid Eldas-

Sigiller färdiggraverade.

Utom de förut annonserade med alla förändringar af 2:ne initial bolksäwter, finnes nu äfwen sådane med 3:ne bolksäwter hos

G. M. Mellgren.

utmarkt geb, direkte inkommen, hos J. A. Decker.

parti och minut, hos J. H. Deder.

från Anneberg, af den väl kända goda sorten, kan äfwen i år ers

Sålas på tillfälligt beröm fler och betalning erlägges i Waseniuska gården vid fiskarhamn. Det rekvirerade afsloweras, utan ersätt-

Uthjubes hyra:

En rum, med eller utan möbler, eldning och uppställning, nu genast att tillrätta, i Andstenka huset vid Alexandersegatan, trädbyggnaden till höger in på gården.

En vacker rum, med eller utan möbler, uti Stats-Rådet Björkstens gård vid västra Henriksegatan, uppställning kan såväl sås om så afstundas; om hyresvillkor kan överenskommas med G. G. Holmgren på Konf. Sundmans kontor.

En genast, 5 rum och kök i byggnad mot gata, uppbyggd om hyresvillkor och lägenheterna, som jemväl lunnas delas, lemnas i Eagen Sauréns gård No 9 vid Kasernstorg.

En genast ett eller tvänne rum med egen ingång från gården, uti f. d. Konf. gård vid Mariategatan; mat och uppställning kan såväl erhållas om så afstundas; närmare bested lemnas till höger om porten.

En genast tvänne rum uti Fru Kampas gård vid Mariategatan; närmare underrättelse lemnas på skället.

En tvänne nåtta rum

med förstuga och sällsamt ingång, i midten af skaden, icke långt ifrån Universitetet, nu genast, emot billiga villkor; närmare upplysning sås i gården No 21 qvart. Torsten vid Fabiansegatan.

En lokal, bestående af 7 rum, kök, bagarstuga och drängrum, samt tillräckliga uthus, i höngården No 1 vid Skidå och Nils-Isaksgatorne, nu genast; hvarom närmare kan afhändas med Handlanden J. P. Lindroos.

Särskilda rum, med möbler och uppställning, i Diederichs gård vid Boulevardsegatan; närmare upplysning lemnas Madame Lindblom, boende i gården.

En tvänne rum med stid ingång inom tambur, uti gården No 10 vid Elisabetsegatan, gent emot Gened'armes skället.

En inbyggd enstild rum med eller utan värme och uppställning, uti Kurir Atergs gård vid Niddarhugsgatan.

En från den 1 Oktober 3 rum och kök, med och utan möbel och uppställning, i Kektorjan Dittas gård.

En tvänne rum i Magistrats-Sekretär Holmbergs gård vid lilla Robertsegatan, i byggnaden till höger om porten, nu genast; mat och uppställning kan såväl erhållas.

En mängd rum uti f. d. Schepurnoffska gården vid Elisabeths Skellet; hvarom närmare kan afhändas med Åkerören D. Holmberg.

En tvänne rum med egen tambur i höngården af Kapten Åkers gård vid Boulevarden, gent emot kyrkosticket; närmare upplysning meddelas på skället.

En inbyggd rum inom tambur, i gården No 10 vid södra Rindtorget.

En från den 1 Oktober, 2 å 3 vacker och glada rum, i nedre våningen af Handlanden Forsells gård vid södra Esplanadgatan; närmare underrättelse lemnas i Rosentampiska gården, hos Fru A. Rahlman.

En tvänne ungarstuderum med egen ingång, hos J. A. Decker.

En rum med gemensamt tambur och ved, uti Handlanden Tammos gård, i byggnaden till höger om porten.

En rum med eller utan möbler, värme och uppställning; i Muraren Lindfors' gård No 1 qvart. Luppen, Vladimirsegatan, hos Sängläraren Christen.

Afstundas hyra:

En å två möblerade rum med kök, i nedre af södra Boulevards eller Rylands-gatorne, helst på månad; skriftlig underrättelse adresserad till "Pyresgård" lemnas der på utgifvas.

I tjänst afstundas:

En kunnig kockiska med god frejd, som något förstår ryska språket, behåller god kondition i Petersburg, då hon anmäler sig å Adresskontoret i Bagman Sauréns gård vid Kasernsegatan; hvarom närmare finnes rum för ungherrar med eller utan möbler, uppställning och spiening kan såväl erhållas.

En englas, med god uppfostran och rena seder, såväl någon som förut tjänst vid framhandel och känner ryska språket, kan vinna vilken employ i Helsingfors, då anmälan derom göres hos J. A. Decker.

Tjenstökande:

En person bugar sig tjänst antingen såsom sammanhållningssfru i något bättre hus eller husbållerska hos någon ungherre.

Öfverse:

D a n s . S t o l a .

Härmed får jag dömkraft tillkännagifva de respektive familjer, som hafva förtroende till mig, såvitt som de hvilka för en tid sedan hade den godheten anmäla sig, att jag med biträde af mina hysen den 16 dennes ämnar bjuda med den förut omnämnda Danslektion, hvilken jag i afseende å min moders dödsfall ej förr kunnat påbegynna, såväl får jag erinra det jag flyttat uti Handl. J. P. Lindroos gård vid Alexandersegatan.

Edsnotan A. Rodensvärd, född Åkerström.

Emot antaglig säkerhet, utlånas 400 Rub. Silfver, i gården No 35 å stora Robertsegatan, mest Soima sedlar.

Som beuppteckning efter min afidne man Bagaremästaren A. J. Sundbäck snart kommer att berättas; så får jag härigenom uppmana dem som till boet hafva för stid eller tilläfsventors hafva att fördrö, att sådant hos mig inom medlet af denne månad tillkännagifva. Helsingfors den 5 Oktober 1848.

Christina Sundbäck.

Henskrifvare arbete af hvad sort som helst såväl som utom väster och korrekt stil, utlofvas såväl som snidsamhet och skicklighet, såvitt så debittationsarbete; hvarom närmare underrättelse meddelas å Adresskontoret.

Att undertecknade flyttat ifrån första till andra våningen uti General Thesleffs arfvingars gård vid Senatstorg, så vi respektive herrskap underrätta.

C. & E. Grönroos.

Enskilda Westerbergs Skomakare-verkstads är flyttad från Borgar Edtermans gård till Konditor Rastis gård i qvart. Dromedarsien, och förses af Werkgefällen And. Åsta.

I afseende till min mans döds, har jag antagit G. W. Stenberg till Werkgefäll, som i flere år förestått verkstaden hos Sies, och vågar jag till det bästa rekommendera mig; mitt logis är uti Handlanden Seltikoffs gård vid Söbergsegatan. M. König.

Ströddarenska.

Undertecknad har flyttat till 2:a våningen i f. d. Rahlmanska stenhuset vid Alexandersegatan. C. Delphin.

Att undertecknad flyttat från f. d. Rahlmanska gården till vid Alexandersegatan, till f. d. Söderholmska gården vid samma gata, får jag respektive publiken tillkännagifva. A. W. Appelroth.

Peruskmakare.

Skattbölle Ruskhåll, belågen i Helsingfors invid kyrkan, 11 mil från Helsingfors, utarrenderas upp fem års tid nästast istån 1 November 1848; närmare underrättelse lemnas Garfwaren Garbberg. En lät reswagn kan så begagnas till Åbo, då anmälan gör i Professor Laurells gård i Kronobogen.

En vilt-muslinsbawl är upphittad, som rätt ägaren kan återfå hos Fru Strandberg.

Marcknadsbagen d. 6 Okt., förlorades på Senatstorg en plånbok innehållande Silfver sedelmynt; den rättfinnade som upphittat densamma, vare god och gifve det tillkänna på Polistammaren emot vederlig wedergällning.

En tvänne kreatur är tillvaratagen, hvilken kan återfås å Huset Lyttan.

Ångfartygs-lägenheter.

Ångkonerten Furst Menschikoff

född af Kapten G. G. G. Gellan, afgår Måndagen den 9 Oktober kl. 4 morg. till Åbo, medtagande passagerare och fraktkods.

Ångkonerten Storsursten

född af Kapten J. B. Hallén afgår Måndagen den 10 Oktober kl. 8 morg. till Åbo och Cronstad, medtagande passagerare.

Transport-Ångfartyget Mariaja

född af Kapten J. G. Jovanon afgår Måndagen den 10 Oktober kl. 8 morg. till Åbo, medtagande fraktkods och passagerare.

Skifetter till oswannämnde Ångfartyg, såväl alla dagar å Angbåtskontoret i G. G. General Thesleffs arfvingars hus vid Senatstorg.

B. A. Thunberg.

Tryckt hos A. W. Gröndahl.

Imprimatur: G. F. Aminoff.